

Кашовар

Андрій Малишко

Кашовара ми звали — харчонарком.
Люди пробачать за гордість нашу.
Сто тисяч разів махнув черпаком,
Тисячу разів наготовив кашу.

Перець, і сіль, і лавровий лист
Дружили із ним у кипінні п'яному,
Йому одному відкривали зміст
Так, як любима серце коханому.

Був кашовар мовчазний в ті дні,
Як хто не вертався з передової:
— Значить, — казав він, — тепер ми одні,
А може, ще прийде? Каша постоїть...

Хоч було відомо: згорів дотла,
Уже ні дихання нема, ні тіла,
А він, кашовар, біля котла
Беріг йому кашу, щоб не згоріла.

Як чутка пройшла з долин до Карпат,
Що війна закінчена і кухні не треба, —
Він випив горілки, узяв автомат,
Стріляв увесь вечір в засніжене небо.

Неначе згадав провину свою,
Що не так зварив чи подав невміло,
Неначе скликав усіх, що в бою
Упали і каші його недоїли.